

ΤΟΥ κ. ΣΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθνικὸ Μυθιόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο πλούσιος Ἀθηναῖος μεγαλόπαιρος Μπιρλιάντης βρόσκαιε οικονομικῶς σὺν χελοῦς τῶν κρημνῶν. Ἐχεῖ πρῶξιαι, χρῶσται μεγάλα ποσά, τὸν περιμένει ἡ δούστιχα, ἡ φυλακή, ἡ ἀτιμία... Ἐνα μόνον μόνον σωτήρησ ὑπάρχει: Ἡ πατριωτικὴ κῆρη τοῦ Φλωρα... Ἐνα ἔξωτικ: λουλοῦδι φασορίας — τὸν βασιλοῦτο βιομήχανο Κωστή Ἀρτέμη, ἔναν ἐξήντητῃ χῆρῳ, ποῦχει πεῖναν ἡ γυναικὰ του μετ' ἡ σκληρότητα καὶ τὴν ἀπανθρωπία του κι' ἔχει παιδιὰ ἑκοσι ἑτῶν. Ὁ Ἀρτέμης, ποῦ λαχναράει τὴ Φλωρα, κάνει τὴν πρόταση αὐτῇ στὸν Μπιρλιάντη. Κι' ὁ δούστιχος πατέρας, μετὰ λυγρὰς ἀγωνίας, καλεῖ ἰδιαίτερός τὴν κῆρη του καὶ τῆς τ' ἀποκαλοῦνται ὅλα, μετὰ βουρκωμένα μάτια. Ἡ Φλωρα ἐσφινάξεται, κλαίει, σπαράζεται, μὰ δέχεται σὸ τέλος νὰ θυσιαστῇ χάριν τοῦ πατέρα της, χάριν τῆς οἰκονομείας της. Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἐπισκέπεται τὴ Φλωρα ὁ Ἀρτέμης κατ' ἐπανάληψιν. Στὴν τελευταία του μάλιστα ἐπίσκεψιν παίρνει μαζί του καὶ τὸν γιού του, τὸν Λεάνδρου. Ὁ Λεάνδρος Ἀρτέμης κάνει πολὺ καλὴ ἐντύπωση στὴ Φλωρα. Ἐίτε μὰ χρῶσθι καὶ ποινεμένη καρδιά, σαν τὴ δικὴ της. Μὰ ἐνὸ μιλούν, ἡ Φλωρα ἀντιλαμβάνεται ἔξασα τὸν Ἀρτέμη νὰ κυτῆτ' ὁ γιού του μετ' ἡ ζήλεια, μετὰ κακία. Αὐτὸ τὴν τρουάει, τῆς γενναίε διάφορες ὁμοφίεσ καὶ ἀποφασίζει νὰ μάρθι λεπτομερῶς πᾶν ὅτι ἄσφαρ τὸν Ἀρτέμη. Πηγαίνει λοιπὸν κι' ἐπισκέπεται τὴν κ. Ρεντιῶν, φίλη της μαζὰς της καὶ ἐμπιστὴ φίλη της μακαριτίσσης συζύγου τοῦ Ἀρτέμη. Ἀπὸ τὴν Ρεντιῶν μαθαίνει ἡ Φλωρα ὅλη τὴν τραγωδία τῆς γυναικὰς τοῦ Ἀρτέμη, τὴν ὁποία ὁ ἄνδρας της σκότασε ἔνα βράδυ, χωρὶς ἄσφαρ σχεδὸν, γιατί τὴν ἔζηλευσε φοικτά. Τὸ τρομερὸ αὐτὸ κακοῦργημα ἔμεινε κρυφὸ, γιατί ἡ ἴδια ἡ ἐτοιμοθάνατη ζήτησε νὰ μὴ καταγγείλουν τὸν φονιά συζύγου της, χάριν τοῦ παιδιῶ της... Ἀπελπισμένη πὸ πολὺ τῶρα ἡ Φλωρα, γυρῆει σπῆτι τῆς μετ' ἡ ἐπείρα, ν' ἀποφύγη τὴν ἐνοσί της μετ' ἡ Ἀρτέμη. Τῆς σκέφει τῆς ὅμως αὐτῆς τῆς ἀναστρέφει μιά ἀποσπῆτὴ συνάντησί της μετ' ἡν Λεάνδρου. Μετ' ἡ βρωμὰ καὶ συγκινητικὰ λόγια ὁ Λεάνδρος τὴν παρακαλεῖ νὰ ἐξελθῇ νὰ γίνῃ μῆτέρα του. Κι' ἀρχίουν πειρὴ ἡ ἐτοιμῆσιε γιὰ τὸ γάμο, ὁ ὁποῖος γίνεται κατὰ τὴν Χριστογένεια. Μετὰ τὸ μυστήριον, ὁ Ἀρτέμης φέυγει μετ' ἡν Φλωρα γιὰ μιά ἔξωτικὴ τὴν ἑπαισί, ποῦ βρισκοται ἔξω ἀπὸ τὴν ἑπαισί. Ἐκεῖ ζήτησε νὰ χωρῆτ' ἀ βρωμῆρ νειάτα τῆς συζύγου του, μετ' ἡ Φλωρα καταλαμβάνεται ἀπὸ φρικὴ καὶ ἄβρια καὶ σὲ μιά στιγμὴ παραφορῶσ τὸν μυσταίει!

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κρότο αὐτοκινήτου δὲν ἄκουσα. Ἐίχε φύγει λοιπὸν μόνος, πεζός... Τὸ ἔαφινὸ αὐτὸ περισσότερο μὲ τῶραε πὸ πολὺ. Ἡ ἔσφαρική ἀναχώρησ τοῦ Ἀρτέμη, ἡ ἔκανε ν' ἀγωνιῶ.

Ποῦ πῆγαινε τέτοια ὥρα;

Γιατὶ δῆλκε ἀπὸ τὸ σπίτι;

Τρελλὸς μῆπως ἀπ' τὴν ἀπελπίσσια του, παραφερόμενος ἀπὸ τὴν ὄρηγ του, βῆκε δλοῦμῆχος στὴν ἔρημιά, μέσα σὸ σκοτάδι, γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ συνέλθῃ, γιὰ νὰ καλυμῶν τὰ νεῦρα του, γιὰ νὰ γαληνέσῃ τὴν τρικυμία τῆς ψυχῆς του;

Ἦξερα καλὰ τὸ βίαιον χαρακτήρη μου. Καὶ δὲν εἴδοκα ἀλλῆ ἐξήγησὶ τῆς ἐξωτικῆς αὐτῆς ἀναχωρήσῶς του.

Πῶς μποροῦσα νὰ ἡσυχῶσω πειὰ καὶ νὰ κοιμηθῶ;

Τὸ καλοριφέρ εἶχε κρῶσει. Μέσα στὴν κάμαρη ἔκανε τῶρα τσοχηρῆ παγωνιά. Διπλώθηκα πάλι σὸ πανωφόρι μου, ἔβουσα τὸ φῶς καὶ κάθησα στὸν καταπέ. Δυνατὰ ῥίγη με συντάραξαν.

Ἐνας κρύος φῶσος δάγκωνε τὴν καρδίῃ μου σαν ἔρηπτο...

Ἀγωνιῶσα κι' ἔτρεμα...

Ἐπὶ τέλους, ἕνας βαρῦς, ἀκατανίκητος ὕπνος ὄρχειε νὰ βαρῦντὰ καὶ βλέφαρά μου. Δὲν μποροῦσα νὰ κρατηθῶ πειὰ. Ἐτρεπε νὰ κοιμηθῶ. Ὁ ὕπνος δὲ μὸυκανε μεγάλο καλὸ. Διαφορετικὰ, κινδύνευε νὰ παραφρονησῶ...

Σηκώθηκα, ἔκλεισα ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα καὶ πλάγιασα σὸ κρεββάτι, ἔτσι ὅπως ἦμου.

Μερικὰ δευτερολεπτιὰ πέρασαν...

Βρισκόμουν σὲ μιά κατάστασι ἀλλόκοτη. Σ' ἕνα παράξενον μισοῦπνι. Ὅλα τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν περιῶσαν ἀπ' τὴ φαντασία μου μπερδεμένα, ἰλιγγιωδῶς ἀνακατεμένα... Κι' ἄβασνα, μὸ φῆνκε ἀσαν νὰ βῆσαι σ' ἕνα ἀτελείωτο χάος!...

Ἦταν ὁ ὕπνος ποῦ με πῆρε πειὰ δια μιάς, ὁ ὕπνος ὁ ἀνακουφιστικὸς καὶ παρήγορος...

Ἐνα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα ἦταν ἀφημένο ἐκεῖ πάνω...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Φλωρᾶς Μπιρλιάντη)

Τὴν ἐπομένειν.—Ἐπλησιασ θαν ἡ καμπάνεσ τοῦ κοντινοῦ προαστείου ἐσῆμῆσαν μεσημέρι.

Τὸ παράθυρον ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ ἄφθονος ἥλιος, ἥλιος χρυσοῦ καὶ πρόσγορος ἔμπαινε στὴν κάμαρά μου.

Κύτῆσα ἐσφινάσμεν τὸ ρολογάκι τοῦ χερσιῶ μου.

—Μεσημέρι! ψιθῆρισα.

Καὶ ντράθηκα γιὰ τὴν ὥρα αὐτῇ ποῦ ἐμπνοῦσα. Ἦστερα ἦρθαν στὸ πὸ μου τὰ γεγονότα τῆς νύχτας καὶ μ' ἔκαναν νὰ μελαγχολῶ. Τί νὰ εἶχε ἀπομνηεὶ ὁ Ἀρτέμης;

Πῆθισα κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ ντύθηκα. Καὶ κατόπιν ἀπόμενα ὄρθῃ, στὴ μέση τοῦ δαματιοῦ, μὴ ξέροντας τί νὰ κάμω.

Νὰ χτυποῦσα τὸ κουδοῦνι;

Φεθόμουν, ἔτρεμα... Ἄν ἐρχόταν ὁ Ἀρτέμης;

Κι' ὅμως ἔτρεπε νὰ κάμω τὴν τσουαλέττα μου, ἔτρεπε νὰ τοιμηθῶ κάτι. Διψοῦσα πρὸ πάντων, διψοῦσα πολὺ...

Ἄνοιξα τὸ τζάμι νὰ μῆ καθαρός, φρέσκος ἀέρας καὶ κατόπιν στύλωσα τ' αὐτιά μου, γιὰ ν' ἀκούσω τί γινόταν μέσα σὸ σπίτι. Ἦτιστε ὠστόσο δὲν ἀκούγεται, ὁ παραμικρὸς θόρυθος...

Μὲ εἶχαν ἀφήσει μόνῃ;

Εἶχαν φύγει ὅλοι καὶ μεῖ εἶχαν ἐγκαταλείπει;

Ἐνὸ ἔκανα αὐτῆς τῆς σκέψεισ, μετ' ἰσχυρὴν καρδιά, ἕνα ἔλαφρὸ βηματίωμα ἀκούστηκε σὸ διάδρομον.

Δὲν τρώμαξα ὅμως...

Κατάλαβα ὅτι τὰ βήματα αὐτὰ δὲν ἦσαν ἀνδρική. Θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἡ γρηὰ καμαριέρα...

Ἐθῆξα δυὸ-τρεισ φορῆσ καὶ μετακίνησα ἕνα κάθισμα, γιὰ νὰ τῆς δείξω πῶς εἶχα ἐπληθῆσι. Τὸ ἄθω αὐτὸ κῶλο ἔπιασε. Ἐνα διακριτικὸ χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα.

—Ἐμπρός! φῶνακα κι' ἔτρεβα ν' ἀνοιξῶ.

Ἦταν πραγματικῶς ἡ γρηὰ καμαριέρα. Μῆκεσ σὸ δωματίον, μ' ἔχαίρετρεσ καὶ μ' ἐρώτησε πῶς πέρασα τὴν νύχτα μου.

Δὲν φαίνονταν νὰ ἐξερὶ τίποτε.

Ἦσας καὶ νὰ προσποτήσω.

Εἶχα μαντέπει ὠστόσο πῶς ἦταν ἀφοσιωμένη στὸν Ἀρτέμη καὶ ἦμου ἐπιφυλακτικὴ μαζί της.

—Κοιμηθήκα πολὺ καλὰ καὶ παραπολύ, τῆς ἀπάντησα. Σὰς εὐχαριστῶ...

—Ἐίσαστε καλὰ τῶρα, κυρία; Ὁ κύριος μοῦ εἶπε πῶς εἴσαστε ἄρροστη καὶ νὰ μὴ σὰς ἐνοχλήσω.

—Ναί, εἶμαι καλύτερα, πολὺ καλύτερα, εὐχαριστῶ!

Καὶ κάνοντας κουραγίον, τῆς ρώτησα:

—Ὁ κύριος ἐζήτησε;

—Ὁ κύριος δὲν κοιμήθηκε ἐδῶ, μοῦ ἀπάντησε. Ἦταν κι' αὐτὸς χωρὶς διάθεσι κι' ἔφυγε, μέσα στὴ νύχτα. Ὅταν τοῦ μῆθι κάτι σὸ κεφάλι, δὲν τοῦ τὸ βγάδει κανεὶς ἐκόκολα...

—Ὅστε δὲν εἶχα κάνει λάθος.

Ὁ Ἀρτέμης ἔφυγε ἀπ' τὴν ἑπαισί.

Ἄλλὰ ποῦ πῆγε; Γιατὶ δὲν γύρισε πῶς σὸ πρῶτ;

—Ἦμου ἄνω-κάτω πειὰ. Εἶχα χάσει τὸ λῆγῆ μου.

—Θέλει τὸ πρόγευμά της, ἡ κυρία; μετ' ὠρῆσε ἡ καμαριέρα. Ὅτὸ τὸ πάρετε ἐδῶ;

—Ναί, ἀπάντησα μηχανικὰ.

—Θέλετε νὰ σὰς βοηθῶσ νὰ ντύθητε;

—Ὅχι, εὐχαριστῶ...

Ἡ καμαριέρα ἔφυγε.

Ἦμου ἀνάστατη, ἔσκαζα, τὰ ἐθαζα μετ' ἡν ἴδιον ἐαυτὸν μου. Ὅτὰ ἤθελα νὰ βρισκόμουν σὸ ὕπατρον, νὰ τρέξω, νὰ τρέξω, μέχρις ὅτου σωριαστῶ

κάτω άνοισθητή.

Βγήκα και στάθηκα στο άνοιχτό παράθυρο.

Ο ούρανος ήταν καθαρός, καταγάλανος. "Όλα γελοΐσαν κάτω άπ' τ'ό λαμπερό, ζεστόν ήλιο. Καί μόνον μέσα στην καρδιά μου ύπ'ρχε βαθύ σκοτάδι, τό σκοτάδι τής άπογνώσεως...

"Άξαρνα, σέ μιá στιγμή, καθώς έσκουσα νά κυττάξω κάτω άπ' τ'ό παράθυρο, είδα στό πρεβάζι τής πλευράς αυτής τής έπαύλεως ποΐβλεπε προς ένα πευκοφυτευμένον άπέραντο κήπο, είδα κάτι πού με ξάφνισε.

"Ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα ήταν άφημένο εκεί πάνω!..

"Άπόρησα. Ποίος είχε βάλει εκεί τά άνθη αυτά και γιατί; Φαινότουσαν καθαρά πώς είχαν τοποθετηθί στό μέρος αυτό τή νύχτα.

Μά ποιος τό είχε κάμει αυτό;

Δέν είχα πειά κανέναν έρωτα, ώστε νά εξηγηται τό μυστήριο αυτό. Τα έτοποθέτησε ό Άρτέμις; "Άλλά γιατί;

"Όχι, όχι, κάποιος άλλος είχε κάμει τήν ρομαντική αυτή τρέλλα. "Ο Άρτέμις έφυγε άπ' τό σπίτι φρενιασμένος έναντίον μου. Ούτε και θά μπορούσε ν' άνέθιξε ιοτέ σέ τόσο ύψος. Θά πεφτε και θά τσακίζόταν.

Κύτταξα τά μυστηριώδη εκείνα άνθη κατάπληκτη, μελαγχολική, πικραμένη. Καί μάτασα βασανίζετο τό μυαλό μου, για νά βρω τόν άνθρωπο πού ήρθε, μέσα στή νύχτα, στην έρημιά αυτή, μ' έναν τόσο τρελλό σκοπό.

Τή στιγμή αυτή μπήκε στήν κρεβάτοκάμαρη ή καμαριέρα, φέρνοντας τό πρόγευμά μου. Χωρίς νά τής εξηγήσω τί συμβαίνει, τή ρώτησα;

—Μένει έξω κανείς άλλος, έκτός άπ' τόν κ. Άρτέμι;

—"Όχι, κυρία, μού άπάντησε. Άπολύτως κανείς.

—Στίς γύρω έπαύλεισποιό κατοικούν;

—Κανείς σχεδόν, κυρία,

τέτοια έποχή. "Άλλες είνε

κλειστές και σ'άλλες κά-

θεται κανένας γεροεπι-

στάσης.

Τό μυστήριο έτσι γίνεται

σκοτεινότερο.

Κάθησα νά πωό λίγο γά-

λα με τού. Μά πριν άγγί-

ξω τό φυτζόνι στα χειλή

μου, χτύπησε τό κουδούνι

τού τηλεφώνου, πού βρι-

σκόταν πλάι στό κρεβάτι.

"Επάωσα...

«"Ο Άρτέμις!» σκέφθηκα.

Κι' άπόμεινα σαστισμένη,

μην τολμώντας νά κοιμηθώ

άπ' τή θέσι μου.

—Τό τηλέφωνο, κυρία, μού

είπε ή καμαριέρα.

—Ναι... άκουσα, τραύλισα

και σηκώθηκα. "Άφησέ με

μόνη, σέ παρακαλώ τής

είπα.

Και μόλις άγ'ηκε έξω,

πλησίασα τό τηλέφωνο, νοι-

ώθοντας άπερίγραπτη άγα-

νία. "Επήρα τό άκουστικό,

τό έβαλα στό αυτί μου και

ρώτησα με τρεμάμενη φω-

νή:

—"Εμπρός! Ποίος είνε;

"Η κ. Άρτέμις είν' εκεί;

άντηχησε μιá ζωηρή φωνή

στ' αυτιά μου.

"Ανεγνώρισα άμέσως τή

φωνή αυτή.

"Ήταν ό Λεάνδρος!

Μούκανε τόσο ευχαριστή-

σι αυτό!..

Γλύκανε τόσο τήν καρδιά μου!..

—Σού είσα, Λεάνδρε; ρώτησα.

—Ναι, μητέρα... "Εγώ... Καλημέρα, μητέρα!.. Είσατος

καλά, καλά, καλά!..

—Ναι, Λεάνδρε. Σ' ευχαριστώ, φίλε μου... Σ' ευχαριστώ,

παίδι μου...

—"Ήθελα νά ρωθ ό ίτιος νά σάς δώ,άλλά, δυστυχώς, ίσως

νά μη τό θέλη ό μπαπαάς... Γι' αυτό!..

—Μιλήστε. Γιατί διαστάζετε;

—Δέν θά θυμώσετε μαζί μου;

—"Ω, όχι, καθόλου.

—Γι' αυτό ήρθα τή νύχτα και!..

—"Ήρβατε τή νύχτα!

—Ναι, δεσποινίς Φλώρα, ναι, μητέρα, ήθελα νά πω!..

—"Ήρβατε τή νύχτα έξω; Πίτε;

—Είχαν περάσει τά μεσάνυχτα. "Ήρθα άπ' έξω... Πήδησα στών κήπο και σάς άφησα, κάτω άπ' τ'ό παράθυρό σας, μερικά τριαντάφυλλα...

Τά έχασα...

—"Όστε σεις... σεις τό κάματε αυτό, Λεάνδρε;

—Ναι, μητέρα... Συχωράστε με άν σάς δυσάρεστησα.

—Πήδησατε νύχτα στόν κήπο! "Ανεθήκατε σέ τόσο ύψος! "Α, τρελλό, τρελλό παιδί!.. Γιατί νά τό κάνης αυτό, Λεάνδρε; Μπορούσε νά σου σμείξ κανένα κακό, παιδί μου. Μπορούσαν νά σέ πιάσουν για κλέφτη!..

—Σού ζητώ συγγνώμη, μητέρα! "Έχεις δίκιο... Γι' ατί λίγο έλειψε νά πέσω, φέρνοντας έπάνω στόν πατέρα!..

—Θεέ μου! "Ή μού τό λές, Λεάνδρε... Είνε δυνατόν;

—Δυστυχώς ναι. Μά δέν σταιώ εγώ καθόλου. Δέν φανταζόμουν ποτέ πώς ό πατέρας ήταν ζήτησης αυτή τήν ώρα, πώς θάβγαινε άπ' τό σπίτι εσφαιστικά, μέσα στή γεμονιάτικη νύχτα!..

—Σέ γνώρισε, Λεάνδρε;

—"Όχι, όχι!..

—Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

—Μά ναι. Γούω ήταν βαθύ σκοτάδι. Καθώς πηδούσα στόν τοίχο τού κήπου, ή τότε άνοιξε και πρόβαλε ό πατέρας. Τόν γνώρισα άπ' τή σιλουέτιά του. "Ακουσε τό δούτο τού πηδήματος και εσφαιστίσθη. Με ήπρε ίσως για κλέφτη!..

—Μακάρι νά είνε έτσι, Λεάνδρε. Μακάρι νά μ'ην υπομνήσθηκα τίποτε άλλο. Θα ήταν τρουερό!..

—"Ετσι είνε, μητέρα. Μού φώναξε νά σταθώ. Μά εγώ άρχισα νά τρέχω, όσο γρήγορα μπορούσα, μέσα στά γρασιδία. Τόν άκουσα νά βλαστημά, με λύσσα και νά τρέχη εσπίσω μου!..

—"Α, Λεάνδρε, τί έκαμες!..

—Μα δέν μπορούσε νά με ρτάρη. Κουράσθηκα, φαίνεται. Βρισκόμαστε πειά μακριά άπ' τήν έπαυλι. Στάθηκε λοιπόν κι' εγώ έκομσα κάπως τή φόρα μου, όταν άκουσα έναν πυροβολισμό. "Εβγαλε τό περίστροφο του και με πυροβόλησε!..

—Λεάνδρε... Λεάνδρε, γιατί τόκαμες αυτό, γιατί; Θές λοιπόν νά πεθάνω από τή λύπη μου;

—"Όχι, μητέρα, χίλιες φορές όχι. Μά δέν φανταζόμουν ποτέ πώς θά συνέβαιναν έτσι τά πράγματα.

—Μπορούσε νά σέ σκοτώση, Λεάνδρε.

—Ευτυχώς ή σφαίρα πέρασε πολύ μακριά. Κι' άμέσως, άρχισα νά τρέχο πάλι, σάν δαιμονιομύτης. Τού έξφυγα έτσι και μ' έχασε, μέσα στό βαθύ σκοτάδι!..

"Η τηλεφωνική αυτή συνομιλία με τό Λεάνδρο με άνεκούφισε κάπως, άλλα και μ' άνησούησε.

Κατάλαβα πειά καλά πώς ή άγάπη και τό ενδιαφέρον του νέου, είναν κάποιο λόγο εαθύτερο.

"Αν βρισκόταν μπροστά μου, θά τού μιλούσα διαφορετικά, θά τόν ερωκίζα νά είνε πιό επιφυλακτικός άπέναντί μου πατέρα του. Μά με τό τηλέφωνο τί νά τού πώ;

—"Ακουσε, Λεάνδρε, τού είπα σέ λίγο. Σέ παρακαλώ, παιδί μου, σ' έξορκίζω, μ'ην ξανακάμης πειά τέτοιες τρέλλες. Θές νά πεθάνω λοιπόν από τή λύπη μου;

—"Όχι, όχι, μητέρα, μού άπάντησε. Συχωσέσέ με.

—Μού δινεις τό λόγο μου;

—Ναι, μητέρα. "Άλλά!..

—Τί θές νά πής; Μίλησε.

—"Ήθελα νά σάς ρωτούσα κάτι!..

—Τί, Λεάνδρε;

—Δέν θά τό θεωρήσης άπρέπεια;

(*Ακολουθεί)

"Ανεγνώρισα άμέσως τή φωνή αυτή... "Ήταν ό Λεάνδρος!..